

Δεν ξέρω πώς είναι η ατμόσφαιρα στον πρωινό καφέ των υπουργών και των αρχηγών κομμάτων. Τον δικό μου «ελληνικό και όχι», γιατί είναι μεν ελληνικός αλλά φτιαγμένος στη μηχανή, τον πίνω μόνος στο γραφείο μου και γίνομαι έξαλλος, αν κάποιος ή κάτι μου χαλάσουν αυτή την πρώτη, και πολλές φορές μοναδική, απόλαυση της μέρας.

Αν κρίνω από την ατμόσφαιρα στο γραφείο του υπουργού, θα πρέπει ο πρωινός καφές να πίνεται σε ατμόσφαιρα συνεστίασης. Ο υπουργός χαριεντίζεται με τον Αρβανιτόπουλο και τον γενικό γραμματέα, που είναι σήμερα παρών, και εισπράττει τα αστειάκια του αρχηγού και του γενικού, που θα μπορούσε να τα κατατάξει κανείς στη γενική κατηγορία «αστειάκι-γλείψιμο». Όταν ο Γκίκας τον ενημερώνει για την επίσκεψη του Ολλανδού επιτετραμμένου και τα περί διαβήματος, ο υπουργός απαντάει αδιάφορα «αφήστε να κάνει διάβημα. Δε θα μάθει περισσότερα».

Μετά, γυρίζει σ' εμένα. «Λοιπόν, κύριε αστυνόμει; Περιμένουμε τα ευχάριστα».

Έτσι εξηγείται κάπως και η ευτράπελη ατμόσφαιρα του πρωινού καφέ: έχουν προεισπράξει τα ευ-

χάριστα. Κρίση ή όχι, οι Έλληνες συνεχίζουν να προεισπράττουν.

Ξεκινάω μια ενημέρωση, που πιάνει όλους τους σταθμούς, σαν τον παλιό καρβουνιάρη. Αρχίζω από την ανακάλυψη ότι η Σγουρίδου και ο Βαρούλκος ήταν κάποτε αθλητές και πιάστηκαν ντοπαρισμένοι, περνάω στην ταύτιση με την περίπτωση του Οκάμπα και καταλήγω στη ζητιάνα και στον ζητιάνο.

Με ακούνε όλοι με ανοιχτό το στόμα. «Σατανικό σχέδιο» σχολιάζει ο γενικός.

«Και εμείς ψάχναμε για τρομοκράτες» λέει ο υπουργός με ένα βλέμμα στον αρχηγό.

«Πάντως σ' ένα σημείο είχατε απολύτως δίκιο, κύριε αρχηγέ».

«Σε ποιο;» με ρωτάει.

«Όλο το μυστικό κρυβόταν στα πενήντα χιλιάδες ευρώ».

«Το βλέπετε;» φωνάζει ενθουσιασμένος. «Σας το είπα εγώ».

«Και σε ποιο σημείο βρισκόμαστε τώρα;» με ρωτάει ο υπουργός.

«Κρατάμε τη Σγουρίδου και τον Βαρούλκο για συνεργία σε φόνο. Την πρώτη σε δύο, τον δεύτερο σε έναν».

«Και τα αυτοκόλλητα;» με ρωτάει ο γενικός.

«Δεν ξέρω, αν μπορούμε να στοιχειοθετήσουμε κατηγορία. Αυτό θα το κρίνει ο εισαγγελέας».

«Γιατί δε συλλαμβάνουμε και τον Τσολάκη;» ρωτάει ο αρχηγός. «Αυτός είναι ο ιθύνων νους».

«Γιατί είμαστε σχεδόν βέβαιοι ότι αυτός έστειλε τα

εμβάσματα, αλλά δεν έχουμε αποδείξεις, και ο Τσολάκης σίγουρα θα το αρνηθεί. Η μόνη δυνατότητά μας είναι να ανακαλύψουμε τον τροφοδότη λογαριασμού, και από εκεί να βρούμε τον πραγματικό εντολέα. Μ' αυτό ασχολείται τώρα ο εισαγγελέας Μαυρομάτης. Άλλωστε, δε γνωρίζουμε ούτε τον δολοφόνο. Βέβαια, τον ξέρει ο Τσολάκης αλλά όσο δεν μπορούμε να τον στριμώξουμε, δε θα μας τον αποκαλύψει».

«Ξέρουμε ποιο είναι το κίνητρό του; Γιατί τα έκανε όλα αυτά;»

«Δυστυχώς, ούτε αυτό το ξέρουμε. Είναι σίγουρο ότι τουλάχιστον δύο από τα θύματά του δεν τα γνώριζε καν: τον Ρόμπινσον και τον ντε Μορ. Αλλά, και αν ακόμα υποθέσουμε ότι γνώριζε τον Ζησιμόπουλο και τον Φαναριώτη, δε βλέπω τι λόγο είχε να τους σκοτώσει. Το μόνο πιθανό κίνητρο είναι η εκδίκηση».

«Ναι, αλλά εκδίκηση γιατί;» αναρωτιέται ο αρχηγός.

«Έχουμε κι εμείς την ίδια απορία» του απαντάει ο Γκίκας.

«Τι απ' όλα αυτά είναι ανακοινώσιμο;» ρωτάει ο υπουργός.

Πάλι παίρνει το λόγο ο Γκίκας. «Κατά τη γνώμη μου, ακόμα τίποτα, κύριε υπουργέ. Δε θα πρέπει να ανακοινώσουμε κάτι, ώσπου να είμαστε σε θέση να συλλάβουμε τον Τσολάκη ή τέλος πάντων αυτόν που έστειλε τα embάσματα».

«Πάντως είμαστε στον σωστό δρόμο και έχουμε προχωρήσει πολύ» διαπιστώνει ευχαριστημένος ο υπουργός.

Η διαπίστωση του υπουργού, ότι βρισκόμαστε σε καλό δρόμο, επιβεβαιώνεται μόλις φτάνω στο γραφείο.

«Τηλεφώνησε ο κύριος Μαυρομάτης και είπε να τον πάρετε. Είναι επείγον» μου λέει η Κούλα.

«Βρήκαμε τον τροφοδότη λογαριασμό» μου ανακοινώνει περιχαρής, μόλις ακούει τη φωνή μου.

«Ποιανού είναι;» Κάθομαι πάνω σε καρφιά, αλλά μέσα μου εύχομαι να μη μου βγει ο Τσολάκης.

«Ανήκει σε ένα ίδρυμα που έχει έδρα του το Λιχτενστάιν. Λέγεται FOSDAT. Foundation for supporting doped athletes».

Ένα ίδρυμα που στηρίζει ντοπαρισμένους αθλητές κάνει τρία εμβάσματα των πενήντα χιλιάδων ευρώ έκαστο σε αθλητές που βρέθηκαν ντοπαρισμένοι. Όλα είναι απολύτως νόμιμα και εκ πρώτης όψεως πεντακάθαρα.

«Θα πρέπει να ξέρετε ότι το Λιχτενστάιν είναι ο παράδεισος των ιδρυμάτων» διακόπτει τις σκέψεις μου ο Μαυρομάτης.

«Πώς κι έτσι;»

«Γιατί τα ιδρύματα είναι η βιτρίνα της φοροδιαφυγής».

«Μπορεί, αλλά αυτό με αφήνει αδιάφορο. Εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι ποιος είναι ο διαχειριστής του ιδρύματος που έδωσε την εντολή για τα εμβάσματα».

«Κάποιος Κλέων Ροκανάς».

«Πρώτη φορά τον ακούω».

«Δεν αμφιβάλλω, αλλά ο Κλέων Ροκανάς είναι

σύζυγος της Αριστέας Τσολάκη και γαμπρός του Χάρη Τσολάκη. Μας άνοιξε τα μάτια η συνεργάτιδά σας. Αν δε μας έδινε το όνομα Αριστεά Τσολάκη, ακόμα θα ψάχναμε, και εμείς και η Ευροπο!».

«Σας ευχαριστώ, κάνατε εξαιρετική δουλειά».

«Καθήκον μας» μου απαντάει περιχαρής και κλείνει.

Τώρα τον έχουμε στο χέρι, σκέφτομαι, αλλά δε χαίρομαι καθόλου. Δεν μπορώ να μη βγάλω το καπέλο στον Τσολάκη. Ποιος θα υποπτευθεί ένα ίδρυμα αρωγής ντοπαρισμένων αθλητών επειδή στέλνει χρηματική ενίσχυση σε αθλητές που πιάστηκαν ντοπαρισμένοι και βρίσκονται στο χείλος του γκρεμού; Όταν, μάλιστα, το όνομα του διαχειριστή δεν μπορεί να συνδεθεί με το πρόσωπο που οργάνωσε την πλεκτάνη; Το να βρεις άκρη σε τέτοια υπόθεση είναι σαν να περνάς από τρύπα βελόνας, και ο Τσολάκης έκανε ό,τι μπορούσε για να την κάνει πιο μικρή.

Καμιά φορά, όταν αρχίσει να ξετυλίγεται το νήμα, και τα ευρήματα σου πέφτουν σαν τούβλα στο κεφάλι, στραβώνεσαι και δε βλέπεις το οφθαλμοφανές. Έτσι την έχω πατήσει, όχι μόνο τώρα αλλά και πολλές άλλες φορές. Ός τώρα το μυαλό μου ήταν στους ντοπαρισμένους αθλητές και δε στάθηκα αρκετά στον ανάπηρο. Ενδεχομένως γιατί μου είναι συμπαθής. Ένας ανάπηρος όμως εξαρτάται από τη διαρκή βοήθεια ενός κύκλου ανθρώπων. Χωρίς αυτούς είναι καταδικασμένος. Ο κύκλος ανθρώπων γύρω από τον Τσολάκη ήταν ο Φάνης, ο γιατρός του, η αδελφή του με τον άντρα της και ο μαύρος υπηρέτης του. Αυτούς

εμπιστευόταν και χάρη σ' αυτούς κρατιόταν στη ζωή. Μου 'ρχεται να χτυπάω το κεφάλι μου στον τοίχο, που δε σκέφτηκα νωρίτερα τον υπηρέτη του.

Παίρνω την Κατερίνα στο κινητό της. «Πώς τα περνάτε, κοριτσάκι μου;»

«Θάύμα, μπαμπά. Εδώ είναι ένας παράδεισος».

«Θα νιώσεις ακόμα πιο ωραία αν σου πω ότι άκουσα πολύ καλά λόγια για σένα από τον Λεωνίδα».

«Από τον Λεωνίδα;» επαναλαμβάνει σαν να μην το πιστεύει. «Και πού με ξέρει εμένα ο Λεωνίδης;»

«Άκουσε τον Σειμένη να πλέκει το εγκώμιό σου».

«Μπαμπά, αυτό είναι καταπληκτικό. Πάω να κάνω μια βουτιά για σένα».

«Να κάνεις. Είναι ο Φάνης εκεί;»

«Ναι, σ' τον δίνω».

Καλύτερα να λέει κανείς πρώτα τα καλά και μετά τα κακά νέα.

«Τι κάνουν οι είλωτες που εξιχνιάζουν εγκλήματα στο καμίνι;»

«Δεν είναι στην καλύτερή τους διάθεση».

«Το φαντάζομαι».

Άλλο φαντάζεται, αλλά τέλος πάντων. «Δε μου λες, Φάνη. Μήπως ξέρεις από πού κατάγεται ο υπηρέτης του Τσολάκη;»

«Ο Ρασίντ; Από το Σουδάν, νομίζω».

Ποιος μου είχε μιλήσει για το Σουδάν και τους τζαντζακάπως που χειρίζονται μαστορικά το σπαθί; Κάποιος μαύρος ή απ' αυτούς που ανέκρινα εδώ ή απ' αυτούς τους πλανόδιους στη Μενάδρου, όταν έφαχνα για το φονικό όπλο. Δε θυμάμαι ακριβώς.

«Πώς σου 'ρθε να με ρωτήσεις για τον υπηρέτη του Τσολάκη; Συμβαίνει κάτι;» διακόπτει τις σκέψεις μου ο Φάνης.

«Ναι, αλλά όχι ιατρικής φύσεως».

«Τότε;»

«Άσ' το, θα τα πούμε όταν γυρίσεις».

«Όχι, θέλω να ξέρω τώρα. Ο Τσολάκης είναι ασθενής μου» μου λέει απότομα.

Του λέω όλη την ιστορία χωρίς να του αποκρύψω τίποτα. Σωπαίνει για να το χωνέψει. Μετά μου κάνει την ίδια ερώτηση, που κάνουμε όλοι, όταν δε θέλουμε να πιστέψουμε το προφανές. «Είσαι σίγουρος ότι είναι έτσι;»

«Αν είχα έστω και την παραμικρή αμφιβολία, δε θα σου τα 'λεγα».

Ακολουθεί δεύτερη σιωπή. «Γιατί τα έκανε όλα αυτά;»

«Ειλικρινά δεν ξέρω. Ελπίζω να μου πει».

Το σκέφτεται. «Ίσως επειδή πεθαίνει» συμπεραίνει εν τέλει. «Δεν ξέρεις ποτέ τι μπορούν να κάνουν οι άνθρωποι που ζουν μετρώντας μέρες».

«Ίσως να είναι έτσι. Σε λίγο θα ξέρω».

«Θέλω να με πάρεις, να μου πεις».

«Θα σε πάρω όταν τελειώσω».

«Και να φροντίσεις να υπάρχει γιατρός, για να τον εξετάσει».

«Γιατί;»

«Γιατί δεν τη βγάζει στο κρατητήριο, αστυνόμω. Θα σου μείνει στα χέρια. Ίσως πρέπει να κρατηθεί σε νοσοκομείο».

«Καλά, άσε να δω τι μπορώ να κάνω».

Κλείνουμε και παίρνω αμέσως τον Γκίκα. «Έχουμε ταυτοποίηση του λογαριασμού. Τα εμβάσματα έγιναν από τον γαμπρό του Τσολάκη».

«Έξοχα» φωνάζει ενθουσιασμένος. «Θα πας να τον συλλάβεις;»

«Και αυτόν και τον δολοφόνο».

«Τον ξέρεις;» με ρωτάει άναυδος.

«Ναι, είναι ο υπηρέτης του από το Σουδάν. Και θέλω να υπάρχει γιατρός διαθέσιμος για τον Τσολάκη».

«Θα πρέπει να του προσφέρουμε και ιατρική περίθαλψη;» με ρωτάει ειρωνικά.

«Ναι, γιατί είναι σωματικό ερείπιο και μπορεί να μας μείνει στα χέρια. Και μετά θα τρέχουμε όλοι, με επικεφαλής τον υπουργό, να ψάχνουμε για δικαιολογίες».

«Καλά, θα το φροντίσω».

Φωνάζω τον Βλασόπουλο και τον Δερμιτζάκη και τους λέω να ετοιμάσουν δύο περιπολικά.